

CUM MI-AM PETRECUT
VACANȚA DE VARĂ

T. O. Bobe s-a născut în 1969 la Constanța. În 1995 a absolvit Facultatea de Litere a Universității București. A fost, pe rând, magaziner în portul Constanța, secretar literar la Teatrul Mic din București, redactor și scenarist de televiziune, copywriter, iar în prezent este scriitor liber-profesionist. Volume individuale: *Bucla* (Univers, 1999), *Darul lui Moș Crăciun* (Humanitas, 2003), *Cum mi-am petrecut vacanța de vară* (Polirom, 2004, 2007), *Centrifuga* (Polirom, 2005). Volume colective: *Tablou de familie* (Leka-Brâncuș, 1995), *Cartea cu bunici* (Humanitas, 2007), *Bookătăria de texte și imagini* (Clubul Ilustratorilor, 2009), *Lexikon der sperrigen Wörter* (Merz & Solitude, 2010), *Primul meu job* (Art, 2011). Volume traduse: *Zentrifuge* (Merz & Solitude, 2004).

T. O. BOBE

**Cum mi-am
petrecut
vacanța de vară**

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Patricia Rădulescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Iuliana Constantinescu

Tipărit la Proeditură și Tipografie

© HUMANITAS, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOBE, T. O.

Cum mi-am petrecut vacanța de vară / T. O. Bobe. - București:

Humanitas, 2011

ISBN 978-973-50-3199-2

821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Iunie

Vara este cel mai frumos anotimp. El este anotimpul fructelor și al florilor. După ce a hibernat toată iarna, natura s-a trezit la viață primăvara și acum se întinde în întreaga ei splendoare peste dealuri și peste văi, peste munți și peste câmpii și peste orașe și sate. Copacii au înfrunzit și au înflorit de acum câteva luni și acum crengile lor grele de rod se apleacă spre pământ. Pe crengi sunt mere și pere, iar înainte de aceasta cireșe, caise și vișine. Unii copaci fac fructe mai devreme iar alții mai târziu iar în felul acesta noi avem să mâncăm diverse fructe de-a lungul celor trei luni: iunie, iulie și august. În afară de fructe pe crengile copacilor mai sunt și cuiburile păsărelor și căsuțele pe care oamenii le fac pentru ele atunci când sticleții, cocorii sau alte păsări nu găsesc prin apropiere crenguțe mici de tot și altele ca săș-i facă singure cuibul. Berzele și rândunelele nu stau în copaci. Ele stau pe lângă casa omului, unele pe horn iar altele sub streășină.

Din păcate noi nu avem acasă nici horn nici streășină pentru că casa noastră este în construcție. Așa că nu avem nici rândunele și nici berze. Casa noastră are 2 etaje, dar acoperișul nu este gata cu toate că noi stăm în ea. În loc de acoperiș casa noastră are o placă dreaptă de beton care o să fie o terasă foarte frumoasă unde o să ne întâlnim cu musafirii și o să putem să stăm acolo cu ei fără să ne deranjeze nimeni. Bineînțeles că acest lucru o să se întâmple numai vara pentru că atunci când

Începe toamna nimeni nu poate să stea pe acoperiș ca să nu le plouă în mâncare. Însă până atunci mai este. Toamna începe la 1 septembrie dar școala nu începe atunci, începe la 15 septembrie. Adică vacanța de vară se lungeste și toamna așa cum este corect ca să dureze fix 3 luni pentru că și școala se termină la 15 iunie cu toate că era mai normal să se termine pe 1 Iunie deoarece doar atunci este Ziua Copilului.

Anul acesta 15 iunie a căzut într-o lună. Acesta a fost un lucru bun deoarece nu s-a mai făcut școală de vineri așa că am câștigat 3 zile. O zi a fost sâmbătă când a fost prima zi de vacanță, cu toate că era 13 și dacă era să ne luăm după unele reguli era zi de școală. Dar după alte reguli era zi liberă de weekend, care arată că unele reguli sunt mai importante iar altele mai puțin importante. Sâmbătă nu am făcut mare lucru. Am fost cu mama prin oraș să îmi cumpăr de la o florărie coroniță pentru a II-a zi deși mamaia zicea că îmi face ea una din florile din grădină, ca să nu mai dăm bani degeaba. Dar nu suntem chiar atât de săraci. Așa că mama m-a luat cu mașina și am fost la florărie și am cumpărat o coroniță multicoloră. După aceea am pus-o la frigider ca să țină. Și tata a zis că o să bea în cinstea mea bere Coroana mexicană. Poate că florile de la coroniță nu erau de la noi din țară, de aia a zis așa. Dar dacă au ținut din Mexic până în România, de ce mai era nevoie să le punem la frigider? Ce nu țineau până la școală?

A II-a zi a fost duminică când mama m-a îmbrăcat cu blugii noi la modă și cu tricoul cu desene animate și cu adidașii care mi i-a luat mamaia de la mol, dar tot cu banii lui tata care totuși nu s-a supărat. Dar înainte de asta m-a spălat pe cap ca să am freza frumoasă când îmi iau la revedere de la domnișoara învățătoare care am avut-o 4 ani. Pe urmă după ce am mâncat ceva m-a pus să mă spăl și pe dinți cu toate că nu stătea nimeni să se uite în gura mea dar poate că mă pupam cu cineva.

Tot Premiul I ca mine l-a luat și Nahabetian Miruna care a venit la noi în clasă mai târziu abia din clasa a III-a și care îl are pe tatăl ei deputat cu toate că eu aveam puțini mai mulți de foarte bine. Colega mea Nahabetian Miruna este o fată foarte frumoasă și care învață foarte bine. Ea este înaltă, mai înaltă cu 3 degete ca mine, cu boiul delicat și degetele de la mâini și picioare date cu oă albă care i le vedeam prin sandale. Ea are pielea smeadă și ochii negri ca două mure. Părul ei este lung și negru și și-l împletește în două coșite arămii terminate cu elastice și biluțe roz, verzi sau portocalii. Coșitele ei sunt groase ca două funii de mătase. La ora de sport Nahabetian Miruna este singura fată care poate să facă podul de sus și sfoara fiind elastică de la guma de mestecat care o mestecă mereu chiar și la ore fără să-i zică nimic domnișoara învățătoare. La spate în dreptul șalelor are o scobitură. Cel mai bine Nahabetian Miruna învață la română și face cele mai lungi și mai frumoase compuneri cu actrițe, extratereștri, mașini de curse și cu peisaje de vis. Din punctul de vedere al firii ea este o fată blândă, bună, veselă și mereu pusă pe șotii.

Înainte să ajungem la școală tata și-a dat seama că am uitat să luăm un buchet de flori pentru domnișoara învățătoare și am fost repede în oraș și am luat 1 pentru că eram cu Pasatul lui tata care bagă gonetă. Florăriile erau închise așa că am luat de la o florăreasă din piață care ne-a fript pentru că era sezon și cerere mare. Când am ajuns la școală toată lumea era în curte în jurul scenei dar serbarea nu era începută. Domnișoara învățătoare ne-a chemat să ne dea câte 3 cornuri și 3 iaurte pentru zilele când s-a terminat școala mai repede dar num-i era foame și mama a zis că:

— Cine știe pe unde au stat?

Și să nu mă îmbolnăvesc. Prin curte erau multe mame și toți copiii din școală și câțiva tați dar mai puțini. Soarele strălucea frumos și pășărelele cântau în copaci iar domnul director adjunct făcea probă la microfon. M-am uitat în jur și ce să

vezi? Către mine se îndrepta Robert care este cel mai bun prieten al meu. Robert este în clasă cu mine dar stă în fund pentru că este înalt și poate să bată la tablă și fără ochelari. Noi stăm pe aceeași stradă iar la școală mergem totdeauna împreună pentru că avem același drum și cine pleacă primul fluieră. La început eu nu știam să fluier dar până la urmă am învățat. Secretul este să ții limba pe dinții de jos și să ai grijă să nu scuiți. Când m-a văzut mi-a zis:

— Ce faci măi Raluca?

Pentru că m-a poreclit așa de când i-am spus o dată că m-am uitat cu mamaia la emisiunea Iartă-mă. La început m-am supărat dar pe urmă mi-a trecut. Numele Luca num-i place foarte mult însă mama și tata zic că e mai bun decât Robert pentru că e un nume de al nostru românesc și decât țărani își botează copiii Robert. Robert avea în mână un buchet de flori dar mai mic decât al meu. După ce am vorbit puțin a început serbarea și a trebuit să treacă fiecare la locul lui. Eu stăteam primul lângă Agache Cristina dar Nahabetian Miruna tot nu era ajunsă. Până la urmă a venit cu mama și cu tatăl ei și cu domnul Buliga care are mereu ochelari de soare și se uită tot timpul pe deasupra noastră ca să n-o atingă nimeni nici c-o floare. Mama era mai la o parte cu domnișoara învățătoare și i-a dat coronița să aibă să mi-o pună pe cap când mă va chema. Când m-a chemat m-am întors la lume și tata mi-a făcut 2 poze cu domnișoara învățătoare să am amintire când o să-mi fie dor de dânsa. De acum înainte de la anul următor trebuie să învăț după masa iar ea rămâne dimineața cu altă clasă de a I-a și cine știe dacă ne mai vedem. Lângă noi era și Nahabetian Miruna iar din spate de tot Robert îmi făcea cu mâna. Nu știu ce vrea.

Am așteptat până s-a terminat toată serbarea și abia după aceea am plecat. Mama m-a întrebat dacă nu vreau să-mi dau jos coroana până acasă dar nu aveam de ce să-mi fie rușine cu ea. Pe urmă l-a strigat pe tata care vorbea ceva cu domni-

șoara învățătoare și am plecat acasă. Pe drum lumea se uita la mine pentru că eram singurul de pe stradă care am luat premiul I 4 ani la rând. Ceilalți sunt niște leneși care degeaba fac umbră pământului și n-o să iasă nimic de capul lor. Pe deasupra mai sunt și răi pentru că dacă treci cu bicicleta încercă să te dărâme cu șutul în minge de invidie că ei n-au.

— Inginer te fac.

Zicea tata dar mama mai era puțin supărată nu știu de ce. S-a înveselit mai târziu când au venit la noi finii Aurel și Marcela. Aurel este puțin gras cu mustață mare și burtă iar Marcela are multe brățări care îmi-i plăceau când eram mai mic. Acuma num-i mai plac așa. Am stat toți lângă casă și am mâncat cireșe când am auzit semnalul. Fina Marcela ca o sclifosită le lua la rând pe fiecare să nu aibă viermi. Am ieșit la poartă și l-am văzut pe Robert care m-a întrebat:

— Raluca zii măi vin mâine pe la tine?

A II-a zi m-am trezit mai târziu și mamaia nu era acasă. Era la piață. După ce au plecat musafirii mama m-a băgat în pijamale și a început să spele vasele. O auzeam cum zângăne mereu și cum îi spune lui tata:

— De aceea te ofereai tu să te duci tot timpul tu la ședința cu părinții.

Până la urmă a terminat de zăngănit și eu am adormit. Înainte de asta tata a zis:

— Lasă că strâng eu astea să nu te tai.

Când m-am trezit m-am dat jos din pat și am strigat-o pe mamaia care nu mai are servicii fiind ieșită la pensie dar nu a răspuns pentru că nu era acasă. Mi-a lăsat pe masa din bucătărie pâine prăjită, ouă ochiuri, gem, margarină, cornulețe cu rahat, cireșe, lapte care s-a răcit și un bilet ca să mănânc că dacă nu nu pup să ies pe stradă. De obicei stau cu ea pentru că mama este tot timpul la Televiziune. Are muncă de răspundere pentru că ea scrie ce să se spună seara la Știri și vine

acasă cu capul varză. Tata vine și el târziu, aproape numai noaptea pentru că este Vicepreședinte.

Mi-am împăturit frumos pijamalele pentru că sunt foarte ordonat și le-am pus sub pernă, m-am îmbrăcat și am făcut de vreo două ori cu furculița prin farfurie ca să se creadă că am mâncat și să nu se supere mamaia, cu toate că mie num-i era foame. Pe urmă am luat biliardul și am ieșit în curte. Am un biliard de jucărie moștenire de la tata de când era el copil care l-a păstrat special pentru mine. Este un biliard verde cu o ciupercuță roșie dar foarte greu care abia l-am târât până pe bucata de ciment din fața casei. Îm-i place să mă joc biliard pentru că sunt cel mai bun și Robert nici nu suflă în fața mea și pentru că așa cum zice și mama este un joc inteligent care îț-i dezvoltă atitudinile. Trebuie însă să ai grijă cum dai ca să nu sară bilele săț-i spargă ochelarii. În vreme ce mă jucam am auzit semnalul și am ieșit să-i deschid poarta lui Robert. Semnalul este cam așa: fiu, fiu, fiu-fiu-fiu și pe urmă încă o dată fiu, fiu, fiu-fiu-fiu. Este un semnal secret care nu trebuie să-l știe nimeni mai ales Vili, Nelu și Bebi care sunt niște japițe ordinare de când mi-au furat mingea de piele și n-au vrut s-o dea înapoi nici când s-a dus după ea mamaia. Când am deschis poarta Robert mi-a zis:

— Ce faci măi Raluca nu ieși cu bicicleta?

Iar eu i-am răspuns:

— Nu măi căci trebuie s-o aștept pe bunică-mea să vină că abia m-am trezit.

Pentru că nu puteam să plec așa de acasă ca să nu se sperie când se uită după mine și nu mă vede și să facă atac de cord. Pe urmă l-am pofit în curte și l-am bătut de i-a sunat apa în cap căci nu a fost în stare săm-i ia nici un joc. Dar până la urmă l-a salvat mamaia care a venit cu: ceapă, mazăre, varză, cartofi, morcovi și ce se mai găsește pe la piață. Este foarte harnică. Mai harnică ca Capra cu 3 Iezi decât că ea are cheie de la poartă și nu trebuie să cânte. Locuiește la noi fiindcă casa

Cuprins

5	Iunie
48	Iulie
137	August
235	Septembrie